

PEL CIBERESPÀI

L'irlandès que 'no tocava' la cervesa

CARLO ANDREOLI

vespito@vespito.net

En l'àmbit del Festival Grec 2000 la Companyia Teatre Lliure va presentar el juliol passat al Palau de l'Agricultura una adaptació de Pep Anton Gómez, amb música de Django Bates, de la novel·la *El tercer policia*, de Flann O'Brien. La crítica gairebé la va condemnar a l'ostracisme i va ser un petit fracàs de públic, probablement perquè aquest llibre encara és inèdit a casa nostra i pocs han tingut el privilegi de gaudir-ne. De fet, l'editorial Numa, de València, l'ha publicat recentment en castellà, després que l'Editorial Montesinos publicés els anys vuitanta la traducció de Jordi Fibla.

Brian O'Nolan (1911 - 1966) va haver d'escriure amb pseudònims com ara Flann O'Brien (a les novel·les) i Myles Copaleen (als seus articles a *l'Irish Times*), perquè com a funcionari del govern irlandès li estava prohibit escriure públicament. Era un personatge gris que anava al pub sempre amb guants, per mantenir la promesa, que li havia fet a la mare agònica, que mai més tocava una cervesa.

El seu primer llibre, *At Swim-two-birds* va ser rebut l'any 1939 com una gran novel·la per escriptors com ara James Joyce, Samuel Beckett, Graham Greene i Dylan Thomas, que va dir: "Regaleu aquest llibre a la vostra germana si és una borratxa bruta i sorollosa".

El tercer policia també és del 1939, però l'editor Longman's va rebutjar publicar un llibre

ple de notes a peu de pàgina que expliquen la curiosa visió del món de l'assagista De Selby. O'Nolan, avergonyit d'aquest rebuig, va explicar als amics que havia perdut el manuscrit, que tot i així va ser publicat pòstum l'any 1967.

Explicar la història d'*El tercer policia* és pràcticament impossible. La trama gira a l'entorn d'una parella de policies enfeinadíssims robant bicicle-

El dramaturg i narrador Flann O'Brien

tes als ciutadans per tal d'evitar que els homes es tornin mig bicicletes després de massa anys de contacte. Però les notes sobre la cosmogonia increïble de De Selby van per la seva banda: per exemple, per ell, la nit la causen "acumulacions d'aire negre produïdes per activitats volcàniques que no es molesta a examinar". Tot plegat fa que sigui un llibre molt divertit, que algú ha comparat amb *l'Infern* de Dante i *l'Alicia* de Carroll.

Aquestes històries i moltes més sobre Flann O'Brien es troben a Internet, on es poden llegir també extractes de les seves novel·les.

<http://www.disinfo.com/pages/dossier/id317/pg1.html>
<http://members.optusnet.com.au/~hugh/webdoc18.htm>
<http://www.hellshaw.com/flann/index.html>
<http://www.cs.tcd.ie/Colm.OMongain/Project/thirdpoliceman.htm>
<http://www.ucc.ie/users/corkunip/web/synfob.htm>

US FEM LA WEB QUE NECESSITEU

L'ajudem a entrar a Internet

CONTACTA'NS I LL TAREM UN PROJECTE A MIDA

Aprofitant els avantatges fiscals per a les empreses que entren a Internet

VESPITO.COM

<http://www.vespito.com>
 vespito@vespito.com
 Telèfon: 93.894.08.29

ARA COM ARA

L'èxit dels recitals de poesia depèn dels poetes, el públic i l'entorn

De la poesia recitada

CARLES HAC MOR

De recitals de poesia, n'hi ha que surten bé i n'hi ha dels quals més val fugir. Alguns es desenvolupen -sovint feliçment- amb formalismes i d'altres ja de bon començament s'assemblen a una gresca de gitans. I quan un d'aquests recitals tumultuosos rutlla, quan es va encenent per la simple alegria d'anar recitant, resulta memorable, i no només per l'alegria, sinó també per les diferents emocions, sovint antagòniques, que s'hi van congriant.

I el públic ho viu, hi participa, puja a recitar a l'escenari, on els moments altíssims alternen amb els més baixos, els quals serveixen de descans per poder xerrar, pensar, mirar la concurrència, anar a la barra a demanar una beguda o saludar algun conegut.

En aquestes ocasions, l'ambient hi és de festa, en el sentit més interessant, carnavalesc, i més poc frívol de la paraula. I els poetes recitadors que s'hi troben bé avancen molt en el camí d'anar construint la seva poesia. Llavors, l'afany de perfecció -de voler recitar bé, de pretendre dir uns poemes que captivin l'auditori- passa a segon terme, sent el primer la joia de sorprendre's a si mateix i a altri. I hi intervenen la improvisació i les ganes que arrenqui el bull individual i col·lectiu, que allà són inseparables.

Cada recitador hi comprova quins poemes seus van a to amb aquell ambient, quins

són bons per a una altra mena d'actes públics, quins es revelen com els més adients per a la lectura solitària i quins no són aptes per a cap de les tres coses. Els recitals, doncs -en aquestes barriles-, esdevenen camps de proves i, alhora, orgia dels mots.

I les lectures de viva veu en llocs on no hi ha barra de bar, on el públic resta assegut, en silenci més o menys absolut, són així mateix laboratoris per al poeta que les fa: sempre nota la reacció del públic i, segons com sigui aquesta, pot optar per mirar de modificar la seva poesia en la direcció de plaure o de desplaure el respectable.

Perquè no pas per a tots els poetes es tracta de fer honor als escoltadors i als lectors. N'hi ha que volen incomodar el públic. Això és un luxe que els poetes es poden permetre, a diferència, posem per cas, dels actors de teatre professi-

onals o dels escriptors que han d'agradar, ja que els hi van les garrofes. En canvi, els poetes s'hi juguen ben i ben poquet, i aquest és el seu avantatge i grandesa. Ni tan sols són professionals, per sort, i, en general, malament rai si ho volen i si ho poden ser.

I hi ha així mateix els poetes que no reciten, i els qui s'han de llegir i no pas escoltar, i els qui més valdria que no recitessin mai, i els qui val la pena de llegir i igualment d'escoltar, perquè la seva poesia és diferentment bona de les dues maneres.

Hi sobren dogmes, i receptes, i normes, en poesia (i no n'hi hauria d'haver en res). I ni dels recitals ni de cap altra cosa, hom no en pot extreure conclusions aplicables a la poesia ni a res. A més a més, cada poeta és un món, un cas poc comparable als altres.

Perquè la poesia és una pràctica de subjecte, és a dir, de cada individu que en fa. I arriba a qui arriba. La voluntat d'assolir el màxim de públic lector o oïdor pot ser bona o dolenta, depèn del poeta que s'ho proposi i, sobretot, del seu do per aconseguir-ho.

De talents en creixen de diverses menes. I també existeix el dels poetes que rebutgen l'arribada a algun lloc i que, paradoxalment i una mica ridículament, en el fons i no tan en el fons, volen que els sigui reconeguda socialment la seva renúncia al reconeixement social.

I hi ha els poetes que no reciten, i els qui s'han de llegir i no pas escoltar, i els qui més valdria que no recitessin mai